

Справжня леді

Оксана Сайко

Олечку Петрушенко любили усі. В неї було багато друзів, здавалось, вона ні на мить не залишалася сама. На перерві її буквально скрізь супроводжували юрби подруг. Виносили їй куртку з гардеробної, прибирали книжки та зошити з її парти, навіть допомагали наводити лад у класі, коли вона була чергова... Старшокласники дарували їй диски із новими записами фільмів чи музики, запрошували у кафе або в кінопалац... Вона була найвродливіша у нашому класі, стильно вдягалася, у неї було довге кучеряве білясте волосся, великі сині очі, й пахла вона легкими парфумами із запахом конвалій. Як влучно зауважив якийсь мій друг Ігор Семенюк, Олечка була справжньою леді. Мабуть, саме такі дівчата, як Олечка, стають топ-моделлями або актрисами.

Майже усі хлопці у нашому класі були у неї закохані й частенько змагалися, хто першим дасть їй списати фізику чи алгебру, вдало підкаже географію чи напише твір з української літератури... Кожен з нас повинен був завоювати Олину симпатію та повагу. Приміром, Ігор Семенюк задля цього кружляв на велосипеді навколо її будинку, виробляв, наче акробат, різні штуки, не тримаючись керма і хвацько підскакуючи на задньому колесі, поки не беркицьнувся й ледь не скрутив собі в'язи... А Сашко навіть виліз на самісіньку верхівку ясеня, шкода тільки, що не зміг спуститися й довелося викликати пожежників.

- Хлопець повинен бути здатним на подвиг. Інакше, він не вартий жодної уваги, - якось сказала Олечка.

Тому добитися Олиної прихильності я вирішив за будь-яку ціну. Не спав ночами, силкуючись вигадати щось таке, щоби стати в її очах героєм, щоби бути для неї найкращим. І нарешті вигдав. Якось перед усім класом я заклався із Ігорем Семенюком, що зустріну вчителя математики, стоячи на голові. Я, звісно, отримав "незадовільно" з поведінки, але зате вчинив для Олечки справжній подвиг. Тільки зустрітися зі мною й піти у кафе поласувати морозивом вона все одно не захотіла. Олечка була надто неприступною. Довелося її вмовляти кілька тижнів. Нарешті, коли я пообіцяв розв'язувати для неї задачі з алгебри на кожній контрольній, вона погодилась.

Ми домовилися зустрітись у сквері біля Олиного будинку. Минуло вже півгодини, але Олечки все ще не було. "Що ж, для справжньої леді запізнитися - цілком нормальна річ," - промайнула в мене думка. Якась жінка білила дерева у сквері, в пісочниці бавилися діти... Я вдихав на повні груди весняний запах молоді трави, який особливо відчувається лише тоді, коли сідає сонце. Ще трохи - і канікули... Шкода тільки, що під час канікул ми бачитимемося з Олечкою не так часто, як у школі. Вона ж казала, що збирається з батьками в Єгипет... А що, як умовити її поїхати разом у літній табір? От було б класно! Замріявшись, я спочатку навіть не помітив, що біля мене на лавку сіла якась бабуса. Вона важко дихала й виглядала стомленою.

- Не заперечуйте, юначе? - запитала вона.

- Звісно, що ні, - відказав я, - місця ж доволі...

- Я тільки на хвилю, - провадила бабуся, витираючи спітніле обличчя хустинкою, - я тут поблизу живу. Тільки дуже задихалася - сумки важкі, а вже того здоров'я нема, що раніше. Серце хворе... Донька допізна на роботі, зять закордоном, а внучка завжди не має часу...

- Послухайте, - заговорив я, - це ж не клопіт, я допоможу вам занести ці сумки.

- Ой, справді? - зраділа старенька. - Я вам дуже вдячна!

Підхопивши дві наповнені продуктами торбини, я пішов слідом за бабусею до будинку. Сумки справді були доволі важкенькі. Я навіть здивувався, як вона їх несла. У під'їзді я зіткнувся з Олечкою, що саме збігала сходами.

- Отакої! А ти як на мою бабку натрапив? - здивовано вигукнула вона.

- Ось, Оленько, цей юнак допоміг мені донести сумки, - пояснила бабуся.

- Я пішла гуляти, буду пізно, - недбало кинула Олечка бабусі й додала, вже стиха, мені: - Ну пішли, залиш ці сумки, вона сама їх занесе!

- Зачекай, - прошепотів я.

Коли я заніс бабусі сумки у квартиру на третій поверх, вона розчулилася.

- Я дуже вдячна вам, юначе! І що б я без вас робила? Може, почастувати чаєм з пирогом?

Подякувавши, я ввічливо відмовився - мовляв, поспішаю, але наступного разу обов'язково почастуюся. Опинившись за дверима, важко зітхнув. Чомусь стало мені зовсім невесело.

- Ну що так довго! - невдоволено зустріла мене Олечка. - Скільки я ще маю на тебе чекати? Півхвилини пізніше - і я б пішла!

- Вибач, - пробурмотів я, - а це ось тобі...

Я витяг з кишені куртки невеличкий букет конвалій. Олечка зневажливо розсміялася.

- Ну ти й кавалер, нічого не скажеш! Квіти у кишені носиш! Просто курям на сміх!

- Вибач, я ж ніс бабусині сумки, не було куди їх подіти...

- Ніс бабусині сумки... - перекинула мене Олечка. - Краще б уже мовчав. Жалюгідні виправдання!

- А я перед тобою й не виправдовуюся, - похмуро відказав я.

- Оце так квіти! - продовжувала глузувати Олечка. - А на троянди що, грошей не вистачило? І куди це ми підемо? В кафе "Червона шапочка", куди малюки з мамами ходять? Кепський з тебе кавалер, я бачу. Тільки час із тобою марную...

Я рвучко спинився. Її останні слова виявилися для мене останньою краплиною.

- А знаєш що, Олю? Так, ти маєш рацію. Кепський з мене кавалер для тебе. Не марнуй свого часу зі мною. І знаєш що? Краще будь уважнішою до своїй бабусі. Вона у тебе старенька, і серце у неї хворе...

- А до чого тут взагалі моя бабуся? - спитала вона збентежено, мабуть, аж ніяк не сподіваючись від мене такого. Її сині очі стали ще більшими. В ту мить вона здалася мені схожою на ляльку.

- Просто уяви собі, що колись ти теж будеш такою ж бабусею, - проказав я. - І, мабуть, тобі було б дуже прикро мати таку байдужу та егоїстичну внучку, таку "справжню леді", яка дбає тільки про себе!

Обернувшись, я швидко пішов геть. А в спину мені летіли Олині колючі слова:

- Ну і йди! Подумаєш! Та ти мені ніколи й не подобався!..

Після цієї сварки я почувався кепсько. Та й Олечці, мабуть, було не краще, хоч вона ретельно це приховувала. Коли я опинявся десь поруч, вона вдавала байдужість та веселість. Тільки відчувалася у її сміхові якась несправжність. Я помітив, що після уроків вона стала поспішати додому, вже не висиджуючи, як раніше, з дівчатами на спортивному майданчику. А ще помітив, що вона почала сама забирати свою куртку з гардеробу.

Після урочистостей останнього дзвінка Олечка несподівано підійшла до мене й відвела вбік.

- Знаєш, - заговорила вона, - не треба було тобі ставати на голову перед математиком... Справжнім учинком було те, що ти мені сказав... Ну, про бабусю... Пам'ятаєш?

- Ти вирішила змінитися?

- Хоч трохи - ти ж знаєш, як це непросто, - чесно відказала вона. - Але тепер я принаймні сама ходжу до крамниці, щоб вона не носила важкі сумки... Ти вибач, що тоді наговорила тобі такого... Не знаю, що на мене найшло?..

Після її слів я відчув себе так, наче величезний тягар спав з моїх плечей! Я міцно стиснув Олину руку. Хоч там як, а вона таки виявилася справжньою леді - бо визнала свої помилки й відкрито сказала про це!